

Det skrækkelige er jo at der i dag kun eksisterer enten eller. . . .

JEG SAGDE DET MED ET SMIL

Siri Bing i en samtale med Gunhild Due, som finder at ugebladsdrømmeriet er meget farlig og foreslår ugebladene belagt med større skat

DET vakte enorm opsigt, da folketingsmedlem Gunhild Due, SF, udtalte, at hun gerne så ugebladene forbudt ved lov. De fleste var overbeviste om, at man her stod over for en yderliggående repræsentant for kvindesagen, som med vold og magt ville have sine meninger frem, og til beroligelse kan det meddeles, at Gunhild Due utvivlsomt er det blideste og mest kvindelige medlem, som til dato har sat sine ben i Folketinget. Det var da heller ikke med hendes gode vilje, at hun blev forsidestof i samtlige landets blade.

DET skete i et forsamlingshus i Jylland, og alle dér vil kunne bevidne, at jeg sagde det med et stort smil. At en foretægs journalist styrtede hen til nærmeste telefon for at fortælle det til et dagblad i København, havde jeg bestemt ikke forestillet mig — jeg ville da aldrig drømme om, at de skulle forbydes ved lov — men jeg kunne godt tænke mig, at de blev højere beskattet.

— For at færre folk skulle købe dem?

— Ja, når man ser de oplag, ugebladene kommer i hver uge, er man jo klar over, at der må være mange familier, der køber indtil flere ugeblade.

— Er det så forfærdeligt?

— Det er kedeligt, fordi ugebladene er fyldt med så meget udvendigt — sladder, kulten omkring skuespillerne, kongestoffet — det er jo fantastisk, hvor meget man beskæftiger sig med de kongeliges privatliv.

— Er det af hensyn til de kongelige, at De gerne vil have det begrænset?

— Næ, de klarer sig nok — jeg tænker mere på læserne. Det hjælper jo altså sammen med til at fremme snobberiet — tænksomhed på alle de reportager fra de fine hjem — jeg kan ikke se, hvad opmuntrende der kan være i for folk i en

2-værelses lejlighed at læse om, hvordan en skovrider bor.

— Ville det være mere udbytterigt for læserne at få reportager fra slumkvarterer?

— Det ville måske resultere i en vis aktivisering — en erkendelse af, at der måtte gøres noget — at man ikke skal finde sig i alt.

— Har vi ikke alle af og til lyst til at flygte fra hverdagen?

— Jo, og selvfølgelig skal man ikke gå rundt og være konstant problematisk, men ved at lade ugebladene dominere, kommer hele ens tilværelse til at bestå af uvrkelige drømme og forløjethed, og der bliver ikke tid til andet.

HVAD med at gøre ugebladene bedre?

— Det ville de jo aldrig gå med til — tænkt bare på, at man nu også helt har sløffet såvel indenrigspolitisk som udenrigspolitisk stof i USA, og det bliver sikkert også resultatet her — det hele skal være problem-løst — tuttenuttet, og der kommer ikke til at foregå nogen form for personlig udvikling hos læseren, hvorfor hun lukker sig mere og mere inde i sit eget miljø. Det eneste, der har med realiteterne at gøre er damebrevkasserne, og kan man vel finde en mere skærende kontrast mellem indholdet af dem og så ugebladenes øvrige indhold?

— Så De hellere, at kvinderne dyrkede den nye litteratur?

— Det skrækkelige er jo, at der i dag kun eksisterer enten eller — det kulørte eller det mest moderne. Den folkelige litteratur — mølenslagsen — kan ikke rabe igennem pophytlet, og der er jo en tendens til at sige: færdig med det, når der er noget, man ikke forstår.

— Kan der være chancer for, at De ikke forstår Deres med-søstres behov?

— Jeg forstår mere end mange, at arbejderkonernes tilværelse kan være både hård og trist — de er jo nu engang velfærdsstatens sorteper, og selvfølgelig trænger de til noget afledende, men ville det da ikke være bedre, hvis de var optaget af noget, der fik dem til at glemme deres træthed. Jeg tror, det er vigtigt, at kvinderne aktiviseres, at de prøver på at tage hånd i hank med deres egen tilværelse, fremfor blot at sidde og drømme om, hvordan det kunne have været, hvis....

HVORNAR holdt De selv op med at drømme?

— Det har nu aldrig ligget til mig, men jeg tror, det afgørende skete en dag, da jeg stod uden for en større fabriksvirksomhed og ventede på en bekendt — jeg så kvinderne komme ud — grå og trætte, og alligevel styrtede de afsted — nogen skulle hente deres børn, andre skulle købe ind. Jeg tror, jeg følte i det øjeblik, at der måtte gøres noget.

— Er det kun arbejderkonernes velfærd, der ligger Dem på sinde?

— Da jeg blev gift, var min mand landarbejder, og da diskussionen om sovebyernes husmødre var på sit højeste, var jeg med i roerne, og jeg kan huske, jeg sagde til mig selv: Hvad har de at være utilfredse med? Men i dag kan jeg da godt se, at der kan være adskillige problemer forbundet med den afsondrede og sterile tilværelse, som mange af dem fører.

— Der må være et langt spring fra roemarken til Folketinget.

— Ja, og jeg husker, da det på valgaftenen så ud til, at jeg ikke skulle vinde, hvordan børnene udbrød: — Ih, mor, hvor er det dejligt, så får vi lov til at beholde dig hjemme. Men da det viste sig næste dag,

at jeg var blevet valgt, syntes de også, det var utrolig spændende, så det kunne jo ikke være bedre.

— Hvordan klarer man det rent praktisk at bo nær Kolding og være medlem af Folketinget og samtidig have mand og tre børn?

— Min mand, som nu arbejder på en møbelfabrik, kommer hjem kl. 16 og laver maden, men når jeg er rigtig flink, skriver jeg om mandagen på en tavle, hvad ugens retter skal bestå af, og når jeg er helt fantastisk dygtig, laver jeg mad til nogle dage, før jeg tager til København.

— Ender det med, at telt-pælene flyttes til København?

— NEJ! Jeg anser det som et privilegium at bo på landet, så det sker aldrig.

— Lider hjemmelivet under den politiske aktivitet?

— Det håber jeg ikke, men jeg har nu i sinde inden længe at kalde familien sammen og spørge om, hvad de mener om det forløbne halve år. Men jeg tror på en måde, at man bliver mere værdsat nu, og vi udnytter tiden bedre, når vi endelig er sammen. Jeg er rar nok at ha' til mor, men det er sikkert også rart at være fri for mig af og til — når man sådan går hjemme, har man jo en vis evne til at tro, at man skal bestemme alting.

HAR Deres mand fået kompenser af, at hans kone er blevet et højtrædet medlem?

— Det har ikke bevirket den ringeste form for konflikt — han kan en masse, som jeg ikke kan, og han er utrolig sød og støtter mig helt fantastisk. Når han af og til beder mig om at holde lidt igen med foredrag og den slags, er det kun for min egen skyld. Når man skal deltage i det offentlige liv, er det af stor betydning, at man har et godt familieliv, hvor man kan søge trøst og styrke.